

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ἰσχυμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ ἑξέσει ἡμῶν ἐπηρεασίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένη τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Ὑμηνος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλ' ἢ 25 ἔξάμηνος καὶ τριμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1928

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Βερνίκου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Ἔτος 45ον -- Ἀριθ. 39

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'. (Συνέχεια)

Καθὼς τὸ μασοῦδες, πάθαινε μιὰ ἀτακατὴ καὶ θαρροῦσε πὺς βρισκόταν στὴν ἀπέραντη ἀνακτορικὴ τραπεζαρία μὲ τὰ κρόσταλλα καὶ τὰ λουλούδια.

Τὰ πιστὰ καὶ ἀπλοῖκά οὐτὰ χέρια τῆς εἶχαν φέρει κατὰ ἀπ' τὸ παρελθόν, ποὺ τῆς γλόκανε τὴ σημερινὴ δυστοχία.

ΚΑΦ' ΑΔΑΙ ΩΝ ΜΒ'.

Οἱ κέρνεις κοῦκλες

Μιὰ μέρα, ἡ κορία Ἐριώ ἔλαβ' ἕνα δῶρο ἀπὸ μιὰ παλιά της μαθήτρια. Τὸ ἔστολιξε μ'προσὰτὴν Ζίνα. Δίχως ἄλλο, θὰ ἦταν κατὰ ἐξθραυστο, γιατί δὲν ἦταν μόνο τολινμένο σὲ χαρτόνι, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἕνα παχὺ στρώμα ἀπὸ μεταξωτὸ χαρτί.

Τέλος, παρουσιάστηκε μιὰ ωραιότατη κέρνιν κοῦκλα, ντομένη σύμφωνα μὲ τὴν τελεωταία μόδα. Ἦταν μιὰ ἑξοχὴ μικρογραφία κορίας, ψηλὴ ὡς τριάντα ἑκατοστόμετρα Πάινυ ὅτι ἕνα ὁμορφοπρὸσωπάκι, ζωγραφισμένο μὲ τὸ χέρι, ἦταν βολιμένο ἕνα κομψὸ καπέλλο μ' αἰγκράτες. Τὸ μεταξίνον φόρεμα, ἡ σάρπα, τὰ μικροσκοπικὰ γάντια, ἦταν φορικώτατα. Ὡρα πολλὴ ἡ Ζίνα θαύμαζε αὐτὸ τὸ καλλιτέχνημα.

Δὲν εἶχα ἴδῃ ἄλλοτε τέτοια κοῦκλα. Τόσο ἑξοχὸ πρᾶγμα!

Τὴν ἔβλεπε σὲ τραπέζι καὶ ἄγγιζε ἀπαλὰ τὴ μικρὴ Παρισινὴ, ποὺ, μὲ τὴν ἀνοιξιὰ τὴν μοντέρνα τινα λέντα της, φαινόταν σὰ νὰχε μόλις βῇ ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἢ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Εἰρήνης..

— Ἦναι ἡ πρώτη ποὺ βέω, εἶπε ἡ κορία Ἐριώ. Αὐτὲς οἱ κέρνινες κοῦκλινες εἶναι, τώρα τελευτεῖται, πολὺ

τῆς μόδας. Ἡ τεχνήτρα ποὺ ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση, δὲν προφταίνει τίς παραγγελίες. Τρεχεὶ σὲς μωδίστες, κοιτάζει τὰ μιντέλλα, σπμειώνει κάθε τι πιδναί τῆς μόδας. Τῆς δίνουν κομμάτια παννί, σιρήνια, χάντρες, ποὺ

«Εμπρός! χρειάζεται ἀπόφαση!»

πέφτουν ἀπ' τίς πλούσιες τουαλέτες. Ἐκείνη ὅμως κάνει τὴ δουλειά της. Μ' αὐτὰ τὰ κοῦρέλια τῆς πολυτελείας, ποὺ δὲ χρησιμεύουν πούθεν ἄλλο, ντόνι τίς μικρὲς της κομψοῦμενες. Ἡ κορία Ἐριώ ἔπαψε. Κοίταξαν καὶ αἱ δύο τὸ παράξενον μικρὸ πλάσμα, ποὺ,

μὲ τὸ φῶς πῆρριχνε ἡ δόση, ἔπαιρνε μιὰ νέα ζωὴ. Οἱ κοῦκλες της σπινθηροβολοῦσαν, τὰ χάντρινα μάτια της, ποὺ τὰ τριγύριζαν ἀληθινὰ τοῖνορα, πετοῦσαν γλοῦκας λάμψεις: Ἦταν μιὰ νεράιδα τῆς μόδας, γεννημένη σὲ μιὰν ἀχτίνα ἥλιου καὶ ἑτοιμὴ νὰ στυσῇ μαζί μὲ τὸ σουροῦπωμα...

Ἡ Ζίνα ἔφυγε καὶ γόρισε σὲ σπῆτι της. Ἡ φράση αὐτὴ τῆς κορίας Ἐριώ χόρεψε ἀδιάκοπα στὴ μνήμη της: «Ἡ τεχνήτρα, ποὺ ἔκαμε τὴν ἐφεύρεση, δὲν προφταίνει τίς παραγγελίες».

— Ἐχεὶ τάχη αὐτὴ ἡ τεχνήτρα! συλλογιζόταν τὸ κορίτσι.

Καὶ τὴ φανταζόταν, μέσα σὲ πλήμμουρα ἀπὸ μετάξι καὶ φτερά, νὰ ἐτοιμάζῃ τίς ωραίες κοῦκλες. Ποὺς ἔφερν γιὰ ποιά ἀγαπημένη ὑπαρξὴ ἐργαζόταν αὐτὴ ἡ τεχνήτρα!

Τότε, φέρνοντας τὸ ζήτημα κοντὰ σὲς δικῆς της φροντίδες, ἡ Ζίνα ρώτησε μ' ἀγωνία τὸν ἑαυτὸ της: Τί θὰ γινόταν, ὅταν τὸ ποσὸ ποὺ κέρδιζε ἀπ' τὸ πούλημα τοῦ δοχτολιδιοῦ, θὰ σωνόταν; Τὰ λεφτὰ αὐτὰ δὲν θὰ βαστοῦσαν πολλὰς μέρας ἀκόμα... Ἐπρεπε νὰ ζητήσῃ κατὰ ἄλλο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, μιὰ σκέψη γεννήθηκε σὲ μιστὸ της. Γιατὶ νὰ μὴ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὴ νὰ φτιάξῃ μικρὰ κέρνιν κεφαλάνια, νὰ τὰ στηρίξῃ πάνω σὲ σωματάκια μὲ σερμάτινον σκελετό, καὶ ὑστερὰ νὰ τὰ νύσῃ; Μὲ λιγάκι ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδεύματα, θάφερνε καλὰ ἀποτελέσματα.

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν τὴν ἄφινε τὴν ἀπορροφῆσε καὶ σιγά-σιγά ὥρμησε μέσα της.

Ἡ Ζίνα ὅμως δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ ὑψηλὴν δουλειά: Δὲ θάντονε τὴν Παρισινὴ τίς κοῦκλες ποὺ θ' ἀνάπτει κατὰ τὰ χέρια της. Ὅχι: θάπαιρνε τὴν ἑμπνευστὴν τῆς ἀπ' τίς ὥραιες ἀ-

«Ἡ κορία Ἐριώ πῆρε τὴ μικρὴ χωρικὴ τῆς Βαλκανίας..» (σελ. 306, στ. α')

ναμνήσεις της και θα τις έντυνε με το εγχώριο φόρεμα της Βαλκανίας.

Το βράδυ έκλεισε αποκοιμήθηκε πολύ αργά, τόσο την τριβέλιζε το νέο αυτό σχέδιο. Οι ώρες περνούσαν, ή μια μετά από την άλλη. Η Ζίνα τις άκουγε να κτυπούν μελαγχολικά στο γειτονικό ρολόι.

Μισοκοιμισμένη, σε μια κατάσταση, πού ούτε ήταν ξοπνητή, ούτε κι' όνειρεύταν, έβλεπε μια συνοδεία από μικρές χωριανές, με τα κόκκινα φοπλάρια, να χορεύουν γύρω στο κρεβάτι της: κάθε μια κάτω της έπρόσφερε: άνθη, φρούτα, περισσότερία, υφάσματα ολοκέντητα. Η όπτασία αυτή δεν ήταν ένα όνειρο;

Την άλλη μέρα, ή Ζίνα έμπιστέθηκε το σχέδιό της στην κυρία Έριώ, πού αλοθάνθηκε μεγάλο ένδιαφέρον. Άνέλαβε να της προμηθεύσει καρί, σόρματα, υφάσματα κι' ό,τι άλλο χρειαζόταν.

Στην αρχή πολλές προσπάθειες πήγαν χαμένες. Η Ζίνα έπλαθε πρόσωπα αδόμμετρα. Ένα μάτι, θαμένο πού φηλά από το άλλο, έκανε το πρόσωπο να μορφαίνει. Άλλοτε ή μότη ήταν πολύ μακριά, άλλοτε το στόμα πολύ μεγάλο. Σιγά-σιγά όμως ή μικρή επιτηδεύσαν και, μια ώραία ήμέρα, κατόφερε να κάνει ένα προσωπάκι πολύ συμμετρικό.

Πήρε τις άκουσρέλλες κι' έβαλε ρολό στα μάγουλα. Μια γραμμή από καρμίνι στο στόμα, δυο-τρεις ακόμμη πιναελές, και το κίτρινο πρόσωπο πήρε ζωή. Έότερα κόλλησε μικρές ξανθές μπούκλες στο κεφάλι.

Κι' είχε μπρός της ένα χαριτωμένο προσωπάκι, πού μοιαζε σά να χαμογελάει στη δημιουργό της και να της υποσχόταν καλή άνταμοιβή των κόπων της.

Όστε το πρώτο της έργο ήταν έντελώς επιτοχημένο. Δεν της έμενε, παρά μόνο «ή επιδοκιμασία του κοινού». Δεν τολμούσε όμως να τη δώσει για πώλημα. Η κυρία Έριώ πήρε άπάνω της κι' αυτή τη φροντίδα.

Δίχως να πη τίποτα στη Ζίνα, για να μη της γεννηθή έλπίδες πού πάντα ύτηρχε φόβος να γιοδν φεύτικες, ή κυρία Έριώ πήρε τη μικρή χωρική της Βαλκανίας και την πήγε στο «Σορμέ», κατάστημα γυναικείων ειδών.

Έκει την έβαλαν στη διτρίνα, ανάμεσα σε καρδέλλες, κεντήματα κι' άλλα μικροπράγματα.

Δεν πέρασαν πολλές μέρες, κι' ή κυρία Έριώ έδειξε στη μαθήτριά της τ'α πόλοθο γράμμα:

«Κυρία,

Η μικρή κοίβλο, πού μας αφήρατε, βρήκε αγοραστή με σάραντα φράγκα.

Το πρόσωπο αυτό ζητά κι' άλλη μία, όχι άπαράλλακτη, μά ντυμένη με τα ίδια φορέματα. Η προστατευόμενη σας θα με υποχρέωνε αν μεύτελνε γρήγορα αυτή τη παραγγελία. Καθώς έέρτε, κρατούμε δέκα τοίς έιατό για μεσίτεια. Σας στέλνω λοιπόν έσώκλειστα τριαντάξή φράγκα.

Δεχθήτε κ.τ.λ.»

Τα μάτια της Ζίνας έλαμφαν.

— Άχ, κυρία Έριώ, τί καλή πού είστε! Έκάνατε τον κόπο να πάτε την κοίβλο μου στο μαγαζί; Πώς να σας εδχαριστήσω;

— Αυτό με' εδχαρίστησε πολύ, παιδί μου, άφού μάλιστα είχαμ' επιτυχία.

Η μικρή βασίλισσα πήρε το χέρι της κυρίας Έριώ και έφανε στο χέιή της. Ήταν τόσο χαρούμενη, ή καρδιά της νόμιζε πως είχε φτερά!.. Όπόσο ή διευθύντρια της προσέφερε καί χαρτί: ήταν τραπεζογαμμάτια τριαντάξή δραχμών, το αντίτιμο της έργασίας της.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΛΟΥ

ΠΡΩΤΕΒΡΟΧΙ

Πίσω όλα έτρέξαν τα δειλά πουλιά, — τρέμουν οι κλώνοι, — σάν να τα κυνηγούσε, άκούε, πολλήώρα ή χειμωνιά μονάχα ή χήνα το νερό χτυπάει κι' άνασηκώνει, πού τ' άφηκε τρεχούμενον ώ, τώρα ή παγωνιά.

Στών σταύλων την άπλόχωρη πέτρινη αλλη, χορεύει το σάπιο φύλλο, το ξερό κοτσάνι, ο άσπρος σανός, — συγκομιδή άνωφέλευτη, πού ή χειμωνιά σωρεύει, κι' όδε, σε λίγο, σύννεφο θα σηκωθεί ο καπνός.

Τα βώδια σκύτουν στο παχνί: κάποιο μετατοπίζει την άλυσίδα του, καθώς μασσάει με' άραθυμιά, κάποιο το πόδι του χτυπάει στην πλάκα' άλλο μουγκρίζει σάν να βαρυνωμάη με μια μουγγή βαρυνυμιά.

Άχνοί περιδιαβάζουνε τον κόμπο, περιζώνουν τα δέντρα, πού μια άσβγητη τ'α δούζει ταραχή' στη δύση, αστράφτει μύριση ή γής: κοντοξυγώνουν οι πρώτες οι οταλαγματιές, πού φέρουν τη βροχή.

— Την άτμοσφαίρα δόνησε, βροχή! φουρτούνα, πέφνει! σκωθίτε, άνέμοι! σκάψετε τα χώματα βροχές! Τις 'Ωρες σου άσφαλτα, Καιρέ, κι' άδίσταχτα κυβέρινα, σάρωνε φύλλα, όνειράτα, λουλούδια, και ψυχές.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

«ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ»

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

[Συνέχεια και τέλος ίδε σελ. 298]

Προσπάθησα να τη συγχύσω, να την κάνω να λαθέψη, παραξενεμένη από αυτή τη μονότονη προσοχή της.

Μ' άπαντούσε όμως πάντα καλά με βραδύτητα και ταπεινισμό, χωρίς να συγχύζεται ποτέ. Μ' αυτό τον τρόπο με νίκησε: και, σε μια στιγμή, πού ή 'Αλόη έχωσε το καλαμάρι της και γεμίστηκε με λάνισ, της φώναξε:

— 'Αλόη, μά δεν μπορείς να κάτσης ή υχη μια στιγμή; Για κοιτά τη Σιντέλια!

— 'Α! κείνη είναι ή Σιντέλια, μου άπάντησε με θαυμάσιο φωνή.

Αδελή, ή 'Αλόη, δεν ήξερε τίποτε, δεν είχε άλφαβητάριο, δεν είχε κοντόλι, δεν είχε πλάκα, δεν είχε τετράδιο' έστεκε ίσια, άτέναντι στην πίνακα των συλλαβών, κοιτάζοντάς τον, δείχνοντας τον, χωρίς ν' άνοίγη το στόμα. Μια ζωντανή έκφραση καρτερίας φαινόταν στην όρη της όψη.

— Δάδασε, λοιπόν!

— Δεν ξέω, φθόβρισε, δεν ξέρω.

— Πήγαινε να κάτσης στο τελευταίο θρανίο και δανείσου τ'άλφαβητάρι από την Τσίκια' αυτή θα διαβείη από την Μπουονγκαρτζόνε.

Γιατί ή Τσίκια κι' ή Μπουονγκαρτζόνε, μια γλωμμή μελαχροινόδρα και μια έανθοδρα με γαλάζια μάτια, κάθονταν πάντα μαζί, διαβάζαν στο ίδιο βιβλίο, βουτούσαν την πένα στο ίδιο μελανοδοχείο, είχαν ένα μόνο πίνακα.

Έφθιναν στο σχολείο, πιασμένες από το χέρι, σοβαρές-σοberές. Όταν ή Τσίκια δεν ήξερε το μάθημα, ούτε ή Μπουονγκαρτζόνε «ώϊερ» όταν ή Μπουονγκαρτζόνε τιμωριόταν, ή Τσίκια έκλαιγε σιγά, ώτισον να την τιμωρήσουν κι' εκείνη. Στο διάλειμμα περπατούσαν, αλληλοστηριζόμενες στο μπράτσο, χωρίς να μιλούν. Προγεμύτιζαν μαζί, χωρίς θόρυβο, σε μια γωνία του θρανίου, ροκανίζοντας σά δυο ποτικιάκια. Όταν ή Τσίκια έβγαине στο άκτιμητήριο, ή Μπουονγκαρτζόνε στεκόταν άνήσυχη στο θρανίο, προσπαθώντας να φθούρηση, να βοηθήσει τη φίλη της.

— Τσίκια, έβδωμήντα τρία, κι' όκτώ;

Κ' ή Μπουονγκαρτζόνε σφύριζε, χαμηλώνοντας τα μάτια, για να μη την ιδούν:

— 'Ορίδοναένα... 'Ορίδοναένα.

Ένωιωθε ή μια την άλλη, χωρίς κανόλο να μιλήσουν.

Κάθε τόσο έσκαζαν στα γέλια, μαζί κι' οι δυο, πούε έέρε γιατι, πιασμένες από το χέρι.

Έπειτα, έλλαζαν τις παρατηρήσεις τους.

— Χοσιάζεται άπρη κλωστή.

— Να τη ζητήσουμε από την επιστάτρια.

— Δεν κάνει.

Και κοιτάζε ή μια την άλλη με θυμοσφό, σά να μην ύτηρχαν τ' άλλα κορίτσια, περιμένοντας να σχολάσουν, για να πάνε για-σιγά, πιασμένες από το χέρι, λέγοντας για τέτοια πράγματα: — Σήμερα έχουμε στί στίτι μακαρόνια.

— Η μαμά έχει έτοιμάσει το φαί.

Άλλα ή ώρα των έργοχειρών ήταν ή πού δύσκολη. Δίχες ήξεραν να πλέξουν, μια-δυο έρραβαν κι' από αυτές λίχες είχαν νήμα και ψαλλίδι, θαλόνα και δαχτολήρα και καί για ράψιμο.

Η Σιντέλια έρραβε κι' έλας ένα πούκάμιο. Η Καβαλλίερι τρυπήθηκε, της έτρεξε αίμα από το δάχτυλο, το πιπίλισε και δεν ήθελε να ξαναράψει. Η Τεκκία κι' ή Μπουονγκαρτζόνε είχαν κάλσα κι' έπλεκαν, σηκώνοντας τα χέρια, σοβαρές-σοberές, σά να μετρούσαν τις θυλίες. Οι άλλες πού δεν έρραβαν και δεν έπλεκαν δε μπορούσαν να ήσυχάσουν μια στιγμή, δε μπορούσαν να σιωπήσουν' ώφειλα να θυμώσω πολύ για να επιτύχω λίγη ήσυχία.

Έπειτ' από έντε λεπτά, μια φωνούλα δειλή με ρώτησε.

— Κυρία, κάντε μας μια χάρη.

— Τι χάρη;

— Πές τε μας, πρώτα, ότι θα την κάμετε.

— Άφού δεν ξέρω τί πράγμα είναι;

— Κυρία, μπορείτε να μας την κάμετε.

— Πές τε λοιπόν.

— Κυρία, θέλουμε να ξέρουμε πώς λέγεσθε.

Είπα βιαστικά τ' όνομά μου κι' άμέσως ένσε χορός από θαυμαστικά.

— Ω, τί ώραίο όνομα, πούχετε, κυρία! Εότοιχημένη, σεις, πούχετε αυτό τ' όνομα.

Άλλα κείνη τη στιγμή από το δαιμόνιο, ή 'Αλόη, με τα πυρετώδη μάτια, έκαμε τόσες άταξίες, όστες μπορούν να βγούν από 'να στραβό κεφαλάκι, έέκτισε ένα τετράδιο, έκοψε ένα παπούτσι της Παρασκάντολο, έέχλε μια καρφίτσα άνάμεσα από δυο της δόντια και δε μπορούσε πιά να τη βγάλη, τσάκισε το στήριγμα ενός θρανίου, έεπασε ένα γυαλί και πλήγωσε ένα χέρι.

Τίποτα δεν την μπορούσε, γελοός για τις φωνές, γελοός για την τιμωρία, πήγαινε σε μια γωνία, χόρισε τα ραντέλλα και έκανε με τα χέρια τα τζιλια, έφτασε στο άπροχώρητο. Μερικές στιγμές μούρχόταν να τη μαπατίσω' άλλοτε μου άνέβαιναν τα δάκρυα στη

μάτια. Έκείνη ήταν πάντα άδάμαστη.

— Άλόη, αν δεν ήσυχάσης λίγο, φωνάζω τη διευθύντρια και πηγαίνω άπάνω, — της είπα ήρεμα.

Έκείνη με κοιτάζε κατ' άπ' τα μάτια.

— Αν με' αφήσετε να σας φιλήσω, κάθομαι ή πηχη, μουσε.

— Ω, μά είσαι πολύ αόθάδης!

— Θέλω να σας δώσω ένα φιλή — ξανάψε επίμονα. Στο τέλος στάθηκε να με φιλήσει.

Τότε κείνη κάθησε, έμειν' άκίνητη, με τα χέρια σταυρωμένα, με μια μεγάλη λύπη. Όταν έφυγα, έκείνες οι μικρές με περικύκλωσαν, φωνάζοντας:

— Κυρία, να ξανάρθετε γρήγορα! Κυρία θα το πής άπάνω πώς έμαστε κακές;

Τις διακοπές, κοντά σ' ένα έξοχικο μαγαζάκι ένός περάτη, είδα τη Σιντέλια καθισμένη, πού έρραβε. Με γνώρισε και σηκώθηκε, κοιτάζοντάς με με το ίδιο δειλό βλέμμα.

— Είναι πατέρας σου ο περάτης;

— Μάλιστα, κυρία.

— Σί, προβιάστηκε;

— Μάλιστα, κυρία-δασκάλα' πήρα τ'α μετάλλιο.

— Κι' οι άλλες;

— Άπερίφθηζαν είκοσι, κυρία-δασκάλα.

— Κ' ή 'Αλόη, αλήθεια!

— Όχι, κυρία-δασκάλα. Η 'Αλόη πέθανε.

— Πότε πέθανε;

— Τον Άδγουστο.

— Κι' από τί άρρώστεια;

— Είχε πυρετό κι' άκόμα είχε και βήχα, πού της έκανε κακό στο στήθος. Έπειτα πέθανε.

— Στο την είδες;

— Μάλιστα, κυρία-δασκάλα' έπήγε ή διευθύντρια κι' έγώ πήγα με τη Καβαλλίερι. Είπε στη διευθύντρια: πές τε σ' όλες τις δασκάλες ότι ζητώ να με συγχωρήσουν για τις προσβολές μου.

Και τα κινούρια κινούρια, πού της είχε φτιάξει ή μητέρα της, πού δε θα τα φορούσε πιά, γιατί πέθανε, τα έστειλε δώρο στην Καζανόβα, εκείνη τη δυστυχισμένη πούρχόταν στο σχολείο με τσάκαρα.

[Από το 'Ιταλικό της Ματθίλδης Σεράο]

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΡΗΤΑ

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

CHEF

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

Κόκκαλα δεν έχει ή γλώσσα Κι' όμως κόκκαλα τσάκίζει' Δίκια κι' άδίκια μοιράζει. Και χαρά στον πού γνωρίζει, Για να την έξουσιάζη, Τι να λέη, πού και πόσα.

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΓΕΦΥΡΑΚΙ

Ένας μικρός είχε το έλάττωμα να λέη φέμματα. Και πολλές φορές χωρίς κανένα σύμφερο' έτσι για γούστο.

Μια μέρα πήγαινε περίπατο με τον πατέρα του στην έξοχή. Περνώντας από μια στήνη, είδαν ένα μεγάλο σκόλο πού τη φύλαγε.

— Τι μεγάλο σκόλι! είπε ο πατέρας.

— Μπα! Έκαμε ο γιός' αυτό δεν είναι τίποτα. Έγώ μια μέρα, στο λιμάνι, είδα ένα σκόλι πού τ'όχε μαζί του ένας έξνος, μεγάλο σά μοςχάρι.

— Τόσο πολύ; άπόρησε τάχα ο πατέρας.

— Ίσως ήταν και μεγαλύτερο, άποκρίθηκε ο γιός.

Ο πατέρας καμώθηκε πώς το πίστεψε.

Σε λίγο είδαν από μακριά ένα γεφυράκι.

— Τι όμορφο! φώναξε ο γιός. Πάμε να το ιδούμε κι' από κοντά;

— Μη βιάζεσαι κι' από καί θα περάσουμε σε λίγο, άποκρίθηκε ο πατέρας. Πρέπει να έέρης όμως, πώς αυτό το όμορφο γεφυράκι είναι μαγεμένο.

— Μαγεμένο; Τι δηλαδή;

— Νά, όποιος έχει πη φέμμα, άμα το περάσει, βουδάνεται στη στιγμή.

— Και μένει βουβός; ρώτησε με φόβο ο μικρός.

— Σ' όλη του τη ζωή! Μα σό γιατί ροβάζει; Είπες κανένα φέμμα;

— Όχι... δεν είπα... μά...

— Εμπρός λοιπόν!

— Εμπρός! δε φοβάμαι.

Και προχώρησαν πρós το γεφυράκι.

Άλλά το γιό έτρεμαν και τα γόνατα κι' ή καρδιά. Δε μπορούσε πιά να άσταέ. Και λέει του πατέρα του:

— Σιγότερα πετεράκη, να έής... κουράστηκα... έπειτα έω καί να σού πώ.

— Για, νάκούσω.

— Τώρα θυμήθηκα καλά. Ο σκόλος το έξνο δεν ήταν καθυτό σά μοςχάρι. Ήταν άπάνω κάτω σάν ένα μικρό γαϊδουράκι.

— Καλέ, παιδί μου. Νά, φτάσαμε στο γεφυράκι.

Ο γιός τρέχει από το γλωμ πρόσωπο του παιδιού. Κι' έσφαινα πάλι σέκεται.

— Πτεράκη!..

— Τι είναι, παιδί μου;

— Σοχώρεσέ με, πετεράκη, θα σού πώ την αλήθεια. Ο σκόλος το έξνο δεν ήταν πού μεγάλος από το μαντρό-σκόλο πού είδαμε!..

— Αυτό τ'έξνο, άποκρίθηκε χαμογελώντας ο πατέρας. Μα σάσου να σού πώ κι' έγώ την αλήθεια: Το γεφυράκι αυτό δεν είναι μαγεμένο. Έτσι σού τ'όπα, για να σε πιάσω.

(Μίμησης)

ΓΡ. Ξ.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Α

Ἡ κορὰ-Σοφία, ἡ χήρα Σαράνταινα, ἦταν ὡς σαράντα χρονῶν γυναίκα καὶ κατοικοῦσε σ' ἓνα μικρὸ χωριό, φτωχιδιά καὶ δυστοχισμένη.

Ὁ μακαρίτης ὁ ἀντρας της, ὁ κὺρ Σαράντης ὁ βολοκόπος, εἶχε πεθάνει νέος, ἀφίνοντας της τρία ὄρφανά, πὺν τὸ μεγαλύτερο, ὁ Πάνος, ἦταν τότε δέκα χρονῶν, τὸ δεύτερο, ὁ Λάμπρος, πέντε καὶ τὸ μικρότερο, ὁ Κωστής, μόλις ὀκτὼ μηνῶν!

Ἡ οἰκογένεια εἶχε τὸ σπιτάκι της στὰ ριζιμιά ἐνὸς φηλοῦ βουνοῦ. Ἦταν καλοδόσπιτο, περικυκλωμένο ἀπὸ λαχανόκηπο, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ δρόμο.

Λιγοστὰ πράγματα ἔκανε ὁ μικρὸς αὐτὸς κήπος καὶ πίσω ἀπ' τὸ σπιτάκι ἦταν μιὰ κυψέλη, ποὺ ἔδινε κά-θε χρόνο λίγο μέλι. Μετὰ λαχανικά τοῦ κήπου καὶ μετὰ λίγα παραδάκια, ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ ἀντρας της, κατόρθωνε ἡ δυστοχισμένη χήρα νὰ τρέφῃ τὰ τρία παιδιὰ της καὶ τὸν ἐποπὸ της. Οἱ ἐργασίαι τοῦ σπιτιοῦ, οἱ φροντίδες τῶν μικρῶν παιδιῶν, δὲν τῆς ἄφηναν καιρὸ νὰ ξενοδουλεύῃ στὰ χωρφια καὶ νὰ κερδίῃ περισσότερα.

Ὡς τότε, μετὰ τῇ μεγάλῃ οἰκονομία καὶ τάτῃ, ἡ κορὰ-Σοφία κατὰφερνε νὰ τα βγάξῃ πέρα· μὰ ἐπλησίαζε χειμῶνας, ὁ κήπος δὲν ἔκανε πιά τίποτα καὶ ἡ χήρα βρέθηκε σὲ μεγάλη ἀνάγκη. Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ φῶμι τῶν ὀρφανῶν της, ἀναγκάστηκε τότε νὰ πουλήσῃ κάποιο χωράφι, κληρονομία τοῦ μακαρίτη. Ὁ ἀγοραστής, σκληρὸς καὶ ἄπονος ἄνθρωπος, ὠφελήθηκε ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς οἰκογένειας, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ «γιὰ ἓνα κομμάτι φῶμι» ποὺ λένε. Σὲ λίγο ξεδε-τελικαν καὶ τὰ λίγα παραδάκια, ποὺ πῆραν ἀπὸ τὸ χωράφι ἐκεῖνο. Τὶ τὰ θέλει ὅσο φτωχικά καὶ ἂν ζοῦν τέσσερες ψυχές, μ' ἄλλή τὴν οἰκονομία, ἔχουν πάντα τὸ ξεδὸ τους.

Σὲ μεγάλη ἀπελπισία βρέθηκε ἡ ἄμοιρη κορὰ Σοφία. Τὶ νὰ κάνῃ; πὺς νὰ ζήσουν; Ἐλαιοὺς μετὰ θερμὰ δάκρυα, μὰ κανέναν δὲν τὴν παρηγοροῦσε. Ὅτε τὰ παιδιὰ της ποὺ, μικρὰ καθὼς ἦταν, δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὴ θλίψη τῆς μητέρας τους.

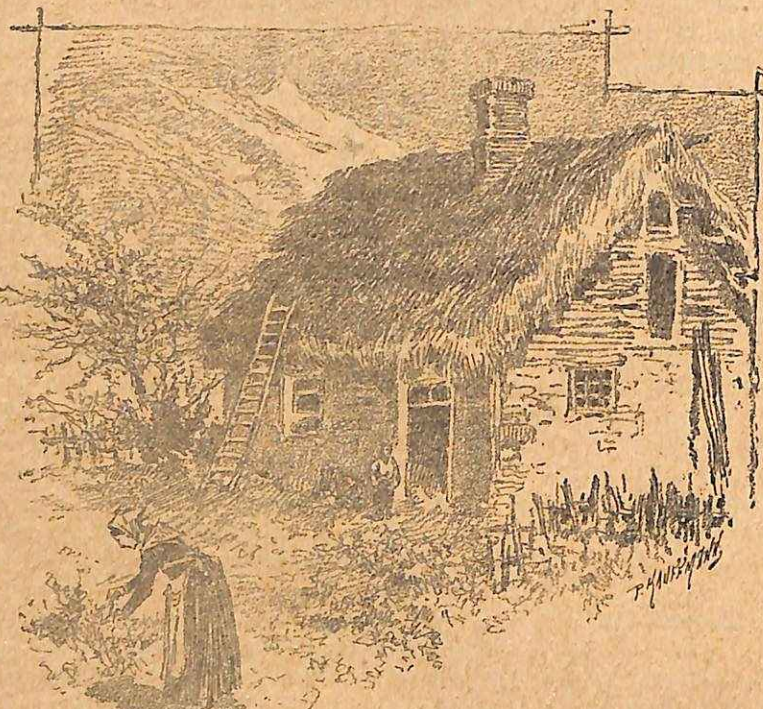
Μόνο τὸ μεγαλύτερο, ὁ Πάνος, ποὺ

ἦταν γνωστὸ παιδί, καταλάβαινε τὴ θέση τους. Καταλάβαινε πολὺ καλά πὺς ἡ μητέρα του ἦταν τόσο λυπημένη, γιὰτὶ δὲν εἶχε πιά λεπτὰ νάγοράζῃ φῶμι καὶ ἂν διακούς ἀκόμα αὐτὴ ἡ κατάσταση, ὅλοι τους θὰ πέθαιναν τῆς πείνας.

Ὁ Πάνος ἦταν καλὸ παιδί, εἶχε καλὴ καρδιά. Πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφαση καὶ μιὰ μέρα εἶπε τῆς μητέρας του:

— Ἀκουσε, μάννα. Σὲ λίγο ἔρχεται Νόεμβρης. Τὰ λαχανικά τοῦ κήπου θὰ ξεραθοῦν. Δὲ θάχῃς πιά φῶμι νὰ μᾶς δίνῃς. Κι' ἐγὼ, μάννα, λέω νὰ φύγω, νὰ πάω νὰ δουλέψω.

Ακούγοντας τὸ γιο της νὰ μιλᾷ ἔτσι, ἡ δυστοχισμένη χήρα συγκινήθηκε πολὺ. Δὲν τὸ περίμενε... Ἀγκάλια-

Ἦταν καλοδόσπιτο, περικυκλωμένο ἀπὸ λαχανόκηπο... (Σελ. 308, στ. α')

σε τὸν Πάνο, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε: — Παιδί μου, καλὸ μου παιδί, ἔχεις γρυσὴ καρδιά ἐσὺ. Μὰ ποῦ θὰ βρῇς δουλειά, παιδάκι μου;

— Στις μεγάλες πολιτείες, μάννα. Ἐκεῖ θὰ βγάλω λεπτὰ, πολλά, νὰ ζῶ ἐγὼ καὶ νὰ σοῦ στέλνω.

— Καὶ ποῦ νὰ αὐτὲς οἱ πολιτείες; Μακριὰ βεβαίως ἀπὸ δῶ, πολὺ μακριὰ. Δὲν θὰ γνωρίζῃς ἐκεῖ-πέρα κανένα. Θὰ εἶσαι ξένος καὶ ἔρημος. Κι' ἐγὼ πάλι, τί θὰ ποίησω ἡ κακομοίρα, σὰν δὲν θάχω κοντὰ μου τὰ παιδάκια μου, νὰ μοῦ δίνουν δόναμη νὰ ὑποφέρω τὴν κακομοιριά; Ἀχ, Πάνο μου! καλύτερα νάφθῃς τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος, νὰ πάω τις πόρτες καὶ νὰ ζητιανέψω, γιὰ νὰ ποῦς ἐξουσιε αὐτὸ τὸ χειμῶνα, μὰ νὰ μὴ φύγῃς, παιδάκι μου...

Θάρρη πάλι ἀνοιξὴ καὶ θὰ τὰ βολέ-

ψουμε. Εἶσαι μικρὸ ἀκόμα, γιὰ νὰ μοῦ ξεντεντῇς, καρδούλα μου!

Τάλεψε αὐτὰ καὶ γόριζε τὸ κεφάλι της ἄλλοι, γιὰ νὰ κρύβῃ τὰ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν ἄφωνα.

— Ὁχι, μάννα, ἀποκρίθηκε ὁ Πάνος· δὲν εἶμαι πιά μικρός. Κι' ἐν' ἄλλο παιδί ἀπ' τὸ χωριό μας, ὁ Σωτήρης τῆς κορὰ-Γιώργαινας, τὸν ξερεῖς, ἐπῆγε στὰ ξένα. Ὁ νοῦνός του τοῦ ἔγορσε ξεπιτῆδες μιὰ μαῖμυ. Τοῦ τὴν ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα κλουβί, τοῦ τὴν φόρτωσαν καὶ τὸν ξαποστειλαν. Γογγίζε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό· ὁ κοσμος ἔτρεχε νὰ δειπῇ τὴ μαῖμυ· ὁ Σωτήρης τραγουδοῦσε, μαζέσε πεντάρες καὶ σὲ λίγο ἔστειλε ἓνα καλὸ κομποδέμα στὴ μάννα του.

Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Τὸ χωριό, ἔπορ κατοικοῦσε ἡ χήρα κορὰ-Σαράνταινα, βρισκόταν σ' ἓνα βουνό, μιὰν ἐπαρχία τῆς Γαλλίας, ποὺ ἦταν ἄλλοις ἰταλική. Καὶ πολλὰ παιδιὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ χωρὰ τριγορίζουν μετὰ περιστὰ ζῶν, μετὰ λλόκτα ὄργανα, καὶ χορεύουν, καὶ τραγουδοῦν, γιὰ νὰ μαζέσουν λεπτὰ.

— Μὰ ἐγὼ, φυχὴ μου, εἶπε ἡ χήρα, δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀγοράσω μὲιμυ.

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί· φεύγω καὶ χωρὶς μὲιμυ.

— Σὲ τὸ δρόμο πὺς θὰ ζῇς;

— Μ' ἔμαθες ἓνα σωρὸ τραγούδια. Θὰ τραγουδῶ στὰ χάνια τῶν χωριῶν καὶ θὰ μοῦ ριχνουν πεντάρες στὴ σκύφια μου.

— Μὰ καὶ ποῦ θὰ περναῖς τὸ βουνό, ἂν σὲ βροῦν τίποτε ἀγριμια, παιδάκι

μου, καὶ σὲ φάῃ;

— Τυχρίμια δὲν τρῶν τὰ παιδιὰ, ποὺ πάνε στὰ ξένα, νὰ κερδίσουν λεπτὰ γιὰ τὴ μάννα τους.

— Ἀχ, παιδάκι μου! Τὸ ξέρεις πὺς ἂν πάθῃς τίποτα, ἐνὸς θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου;... Μείνε μαζί μας... Ἀμὰ μεγαλώσῃς ἀκόμα λίγο, θὰ σὲ δά-λω κάπου ἐδῶ νὰ φῶς ἄς ἄς λαδές. Ἀμὰ εἴμαστε ὅλοι μαζί, θὰ ὑποφέρουμε καλύτερα τὰ δάσανα καὶ τίς πίκρες τῆς ζωῆς μας...

Ὅτε τὰ λόγια, οὔτε τὰ δάκρυα τῆς μητέρας ἔκλειαν τὸν Πάνο νάλλῃ γινώμῃ.

— Ὁχι, μάννα, εἶπε. Ἀφ' οὗ με καλύτερα νὰ φύγω. Μοῦ εἶπαν πὺς σὲς μεγάλες πολιτείες, εὐκολὰ βρῖσκουν δουλειά, ὅσοι θέλουν νὰ δουλέψουν. Μὰ ἐδῶ-πέρα, στὸ φτωχό μας, τὸ

μικρὸ μας χωριό, δὲ βρῖσκει κανεῖς... Κι' ἐπρόσθεσε μετὰ περηφάνεια:

— Ἐπειτα, νὰ σοῦ πῶ καὶ τ' ἄλλο;

Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλύτερος γιὸς καὶ, τώρα ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μας, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σπιτιοῦ. Δικό μου χρέος εἶναι νὰ σὲ βοηθῇω νὰ μεγαλώσῃς τὰ μικρά. Ἐλα, μὴν κλαῖς, μαννούλα μου, καὶ σὲ λίγο θὰ γοργίω πίσω, μεγάλος, καὶ θὰ σοῦ φέρω πολ-λὰ λεφτά, νὰ τρῶς φῶμι ἀπὸ σιτάρι, καὶ ὅχι μπομπούτα, νὰ ζοῦμε ὅλοι χαρούμενοι καὶ εὐτοχισμένοι...

— Ἀχ, παιδί μου, παιδί μου...

— Μαννα, μὴν κλαῖς. Γιὰ τὸ καλὸ μας θὰ φύγω.

Τὸ παιδί μιλοῦσε μετὰ τέτοια ἀπόφαση, μετὰ τόση πεποίθηση, ὥστε στὸ τέλος ἡ μητέρα ἐπιστήθηκε πὺς θὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ του καὶ δὲν ἀντιστάθη-κε πιά.

[Ἔπεται συνέχεια]

Ἀπὸ τὸ Γ. Ἀλλικό, παράφρασις

Α. Π. Κ. καὶ Γ. Ε.

ΑΘΗΝΑ I ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΥΟ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΑΒΑ σήμερα δυο γράμματα, τὸ ἓνα ἀπὸ Δι-απλοσπούλα, τὸ ἄλλο ἀπὸ Δι-απλοσπούλο. Ἀσχετὰ ὅλως διόλου μειαξὺ τους. Γιὰ δυὸ διαφορ-τικά πράγμα-ια μιλοῦν, ῥω-τοῦν καὶ μετὰ παρακαλοῦν νὰ τοὺς ἀπαντήσω. Κι' ὅμως εἶναι σχετικὰ. Τόσο, ὥστε μετὰ τὰ δυὸ αὐτὰ θέματα μπορῶ ἐξαίρετα νὰ γράψω μιὰ μονάχα Ἐπιστολή.

Ἡ Δι-απλοσπούλα, ποὺ εἶναι 13 χρονῶν, μοῦ γογγίζει πὺς διασκεδίζει ὑπερβολικά μετὰ τὴν ἐκίνηση τοῦ πε-ριοδικοῦ μας. Ἀλλὰ ἔχει καὶ ἓνα πα-ράπονο: Τὴν πειράζουν, τὴ σοκάrouν, μερικὲς ἐκφράσεις ποὺ συναντᾷ σὲς Μικρὲς Ἀγγελίες. Τὸ πνεῦμα τους τὸ βροῖκει πρόδοτο, χοντρό, χυδαῖο. Καὶ θὰ τὸ ἤθελε λεπτότερο, εὐγενικό-τερο, ἐξυπνότερο. «Τὰ πειράγματα, λέει, ποὺ κάνουν τὰ παιδιὰ μετὰξὺ τους, εἶναι πολὺ ἄνοστα, μετὰ κίττι λόγια ποὺ μεταχειρίζονται: ἐμετικό ἀμό-ια τὸ ζουνάρι, κάτω τὰ κορίτσια, κι-λύτερα νὰ εἰσὺννα κουτσουμπόλικά, καὶ ἓνα σωρὸ τέτοια. Δὲν κάνουνε μιὰ Ἐπιστολή μ' αὐτὸ τὸ θέμα, νὰ πῇτε σὲς Δι-απλοσπούλα νὰ βροῖσκουν πει-ράγματα μετὰ περισσότερο πνεῦμα, μετὰ

μεγαλύτερη εὐφυΐα, νὰ κάμειτε τὸ νοῦ τους νὰ ἐργάζεται λίγο περισσότερο; Καὶ μετὰ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχληση...

Ὁ ἄλλος, Δι-απλοσπούλο κίππος μεγαλύτερο, μοῦ παροτρύνει πρῶτα τὴν εὐχαρίστηση ποὺ αἰτάνηκε δι-αβάζοντας τὸ βιβλίο μου «Στάχυα καὶ Παπαρουνές» καὶ μαθαίνοντας ἀπ' αὐτὸ «τόσα ὄρατα πράγματα». Μετὰ πληροφορεῖ πὺς περιμένει ἀνυπόμονα τὸ Β' τόμο, ποὺ θὰ περιέχῃ «Φυσι-ογνωμίες ἀπὸ τὴ σύγχρονη Λογοτε-χνία». Καὶ τέλος μετὰ παρακαλεῖ νὰ τοῦ λύσω μιὰν ἀπορία τοῦ γιὰ κά-ποιαν ἀπ' αὐτὲς τίς φυσιογνωμίες: τὸ ζακύνθιο ποιητὴ Ἀνδρέα Κάλβο. Γιὰτὶ ὁ Κάλβος εἶναι μεγάλος ποιη-τής; Τὸν ἐδιάβασε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔρε-σε. Τὰ ποιήματά του τὰ βροῖκε ἄνο-στα, ἀνάτα, πεζά. Δὲν ἀρεῖται τὴν ἀ-ξία του, ἀφοῦ τόσοι τὴν ἀναγνωρίζουν δὲν εἶναι κανέναν βεβήλος αὐτός; ἀλλὰ δὲν τὴν καταλαβαίνει καὶ θέλει νὰ τὴν καταλάβῃ... μετὰ Ἐπιστολή μου.

Ἐ, λοιπόν! καὶ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ τώρα, βροῖκω τὰ τόσο ἄσχετα αὐτὰ γράμματα σχετικὰ, — ὅσο θὰ μπο-ροῦσα μετὰ Ἐπιστολή, ἢ μετὰ δέκα, νὰ κάμω μερικὰ Δι-απλοσπούλα νὰ βροῖσκουν ἐξυπνότερα πειράγματα, νὰ δεχρουν περισσότερο, λεπτότερο, εὐ-γενικότερο πνεῦμα σὲς Μικρὲς Ἀγ-γελίες τους καὶ παντοῦ, ἄλλο τόσο θὰ μποροῦσα νὰ κάμω καὶ τὸ φίλο μας ποὺ ἀπορεῖ γιὰ τὸν Κάλβο, ὅχι νὰ μάθῃ, γιὰτὶ τὴν ξέρει, ἀλλὰ νὰ ἰδῇ, νὰ καταλάβῃ καὶ μόνος του τὴν μεγα-λὴ ἀξία αὐτοῦ τοῦ ποιητῆ.

Γιὰτὶ καὶ τὰ δυὸ πρέπει νὰ τὰχῃ κανεῖς ἀπὸ φυσικὸ του: καὶ τὸν εἶναι ἐξυπνος, νὰ πειράζῃ μετὰ πνεῦμα, νὰ μιλῇ ἢ νὰ γράφῃ μ' εὐφυΐα, μετὰ χά-ρη, χωρὶς προστυχιές, χωρὶς χυδαῖο-τητες, χωρὶς ἄνοστιες· καὶ τὸ νὰ εἶναι καλοσθητος γιὰ νὰ αἰσθάνεται, νὰ ἐννοῇ τὴν ὁμορφίαν ἐνός ποιητικοῦ ἔργου. Ἄλλο νὰ πληροφορηθῇς γιὰ τὴν ὑπέρβλη, νὰ γνωρίσῃς ἓνα μεγα-λὸν ποιητὴ σ' ἓναν ποὺ τὸν ἄγνωστὸ ἄλλο νὰ ἐξηγήσῃς ἓνα πολὺπλοκο κίππος ποιητὴν, μιὰ ἰδέα τὴν κά-πως σκοτεινὴ καὶ ἄλλο νὰ κάμῃς νὰ καταλάβῃ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἑαυτοῦ ποὺ τὸν ξέρει, ποὺ τὸν ἐξυβρίζει καὶ ποὺ ἀκούει ἀπ' ὅλους πὺς εἶναι μεγάλος.

Αὐτὴ, βλέπετε, εἶναι ἡ περιπέτεια τοῦ φίλου μας: Ἐμαθεῖ τὸν Κάλβο, ἀκούσε νὰ τὸν ἐπαινοῦν, ἐπῆρε νὰ τὸν διαβίῃ. Καὶ βροῖκε τὰ ποιήματά του, ὅχι στρυφνά, ὅχι σκοτεινά, ἀλλὰ ἄνο-στα, ἀνάτα, πεζογραφημένα σὲ στί-χους. Πὺν θὰ πῇ δὲν τὰ καταλάβε, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσαν ἐννοήσε τίς ἰδέες τους, ἀλλὰ τοῦ διέφυγε ἡ ὁμορφία τους. Πὺς νὰ τοῦ τὴ δεῖς ἐγὼ; Νὰ πάρω μιὰ Ὁδὴ τοῦ Κάλβου καὶ νὰ

τοῦ τὴν ἀναλύσω αἰσθητικῶς; Ἀλλὰ καὶ οἱ αἰσθητικὲς ἀναλύσεις δὲν εἶναι παρὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ βλέπουν μόνοι τους τὴν ὁμορφίαν καὶ ζητοῦν τὸ λόγο: «γιὰτὶ εἶναι ὁμορφο αὐτὸ ποὺ μοῦ ἀ-ρέσει;» Τοὺς ἄλλους, ἐκείνους ποὺ ῥω-τοῦν «γιὰτὶ εἶναι ὁμορφο αὐτὸ ποὺ φάνε-ται ὁμορφο;» αὐτὸ ποὺ μοῦ φαίνε-ται ὁμορφο ἢ ἀδιόφορο; οἱ αἰσθη-τικὲς ἀναλύσεις τοὺς συγχέουν περισ-σότερο. Γιὰτὶ, ἐνῶ πείθεται κάποιος δὲ νοῦς τους, τὸ αἰσθητὴ τους ἐξακολου-θεῖ νὰ μείνῃ ἀμετάπειστο. Καὶ τότε λένε ψέμματα, γελοῦν τὸν ἑαυτοῦ τους καὶ τοὺς ἄλλους, πὺς τοὺς ἄρε-σει ἓνα πρᾶγμα, ἐνῶ, κατὰ βάθος, δὲν τοὺς συγκινεῖ καθόλου.

Πάλι καλὰ ποὺ ὁ φίλος μας ἔχει τὴν εὐκρίνεια νὰ ὁμολογῇ πὺς ὁ Κάλβος τὸν ἀφίνει ἀσυγκίνητο. Γιὰτὶ ἄλλοι, ἀνόητοι, ποὺ διαβάζουν ἢ ἀ-κούουν ἐπαίνους καὶ θαυμασμούς γιὰ τοὺς μεγάλους, ὑποκρίνονται πὺς τοὺς ἐννοοῦν καὶ τοὺς θαυμάζουν καὶ αὐτοί: «Ἄ, ὁ Κάλβος!... ἄ, ὁ Σολω-μός!... ἄ, ὁ Παλαμᾶς!...» Ἡ εὐκρίνεια εἶναι πολὺ προτιμότερη. Ὁ Κάλ-βος δὲν μᾶρσει καὶ ἄς λένε δὲν, καὶ θελουν, τελειώσε! Μόνο ποὺ ἡ εὐκρίνεια αὐτὴ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεῖς καὶ ἐκεῖνο ποὺ, ἀπὸ φυσικὸ του, δὲν καταλαβαίνει... Θυμοῦμαι τώρα, κατὰ τύχη, αὐτοῦς τοὺς στίχους τοῦ Κάλ-βου ἀπὸ τὴν Ὁδὴ τοῦ σὲς Ζακύνθο

Ἡ λαμπὰς ἡ αἰώνιος
Σοῦ βρέχει τὴν ἡμέραν
Τοὺς καρπούς, καὶ τὰ δάκρυα
Τῆς νυκτός εἰς ἐσὸ
Γίνονται κρῖνα!

Δὲν εἴπεις, καὶ ἂν ἔπρεπε
Ποτε, εἰς τὸ πρόσωπόν σου
Ἡ χιτὼν ποτε ὁ θερμός
Κύων δὲν ἐπαρνε
Τὰ σμαραγδά σου.

Ὅποιος διαβάζει, ὅποιος ἀκούει αὐτοὺς τοὺς στίχους, καὶ δὲν βλέπει ἀμέσως τὴν ὁμορφίαν τους σὰν ἓνα φῶς, καὶ δὲ νοιώθει τὸ ὕψος τους, τὸ μεγαλεῖο τους, σὰν τοῦ βουνοῦ ποὺ κοιτάζει ἐμπρός του, παρὰ τοὺς βροῖκει σφαλούς καὶ πεζοῦς, ἄς μὴ περιμένῃ ἀπὸ καμιά ἐξήγηση καὶ ἀπὸ καμιά διδασκαλία! Δὲ θέλω δ-μως νὰ πελίσσω τὸ φίλο μας ποὺ μοῦ γράφει Ἡ εὐκρίνεια, πρῶτα, ποὺ ἔχει, εἶναι κατὰ τί. Ἐπειὰ τὸ γοῦστο, τὸ ἀνώτερο γοῦστο, ἔρχεται κάποιος ἀργότερα, μετὰ τὴν ἡλικία. Μπορεῖ νὰ εἶναι μικρὸς ἀκόμα γι' αὐτὰ. Μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ μὴ ἔρῃ καλὰ καλὰ οὔτε τί ἐννοεῖ ὁ Κάλβος, ὅταν λέη, στίχους παραπῆγαι στίχους, λαμπὰς, δάκρυα, πρόσωπον, Κύων, σμα-ραγδά. Καὶ νὰ τὰ νομίζει «πεζά», γιὰτὶ τοῦ διαφεύγουν ἐκεῖνα ποὺ συμ-βολίζουν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΡΩΝ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος
19ος καὶ 20ος Ἐκαστος τόμος
δρ. 15, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλ-
λόμενος δροχ. 16, διὰ τὸ Ἑσω-
τερικὸν καὶ δροχ. 20, διὰ τὸ Ἐ-
ξωτερικόν,

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1922)
υπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 29 ἐν ὄλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἄρρατος δρ. 47 καὶ ραμμένος
δρ. 50. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν
δροχ. 2 ὁ ἄρρατος καὶ δρ. 5 ὁ
ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
δρ. 12, —εἴτε ἄρρατος εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' --- 1483)

Στ' ἀδελφία μου τοῦ Συλλ. «Α-
ΘΛΗΤΙΣΜΟΥ» Μ. ΧΡΗΣ-
ΣΚΙ Σ., ΦΙΛΕΛΕΥΘΑΔΗ Π.,
ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟ ΠΠΟΤΗ Π.,
ΝΟΥΚΑ, ΑΝΕΒΟΚΑ ΤΕΒΑ-
ΣΜΑ, ΑΛΗΣΜ. ΣΑΥΡΝΗ, Α-
ΘΩ, ΣΑΜΠΑΝΙΕΒ, ΜΠΑ-
ΓΙΑΝΙΕΡΑ ΣΜΥΡΝΗ, ΜΑΤ-
ΓΑΡΙΤΑ, ΜΠΟΛΕΒΙΚΟ, ΜΟΡΘΟ,
ΔΡΑΜΙ, ΚΑΜΕΛΙΑ ΣΤΙΔ, ΜΕ-
ΛΙΣΣΑ, ΚΥΡΙΑΖΗ, γιὰ τὴν ὑλο-
στήρξίν τους, πού βαρύνει μ' ἐξεί-
σιν, συγγινίσει, δλοῦρημα εὐ, αρι-
στώ. ΔΙΣΤ

(ΚΓ' --- 1484)

Σύλλογος «Τοῦ σέ», οἰκιστῆς ἡ
σ' ἐσμεῖν ἡ ἑστέες; Προφυ-
λάξου ἀπὸ τὸν «Α' ΔΑΝΑΠ» Α. Ν

(ΚΓ' --- 1485)

≡ ΑΥΛΟ ΔΑΚΡΥ
ΑΥΛΟ ΔΑΚΡΥ
≡ ΑΥΛΟ ΔΑΚΡΥ

(ΚΓ' --- 1486)

Ζητού, ἔργον τι γίνεσαι;
Τρία ταφυλλένια, οὕτῃ τῇ
φορὰ θὰ μὲς τιμῆς σὸ δια-
γωνισμό; Ρίτα, χόθηρες; δώσε
μου κανὲν ἴχνος σου. Βεατρίκη,
σὰς ἐπρότεινα πρὸ πολλοῦ Μ.
Μ. δὲν δέχεσθε; Τιτάνια, ἂν καὶ
ἀργεῖ, δέξου τὰ ἐγκάρδια συλλυ-
πητήρια μου. ΙΠΠΟΛΥΤΟ*

(ΚΓ' --- 1486a)

ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ ΜΠΑΜ
ΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΙ
ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ ΚΑΤΩ

(ΚΓ' --- 1487)

Α. Καίρη, εἴ τι πολυθρύλη-
τω θαντὴ τῆς μητέρας σου
θερμὰ συλλυπητήρια

(ΚΓ' --- 1488)

Β. Παταγεργίου

(ΚΓ' --- 1489)

Ανεβοκατέβασμα, πὲς σὲν Πα-
νοῦλα νὰ στείλῃ τετραδίο
πρώτῃ, ἂν θέλῃ. ΜΑΓΙΣΤΑ

(ΚΓ' --- 1490)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. με δσα.
Αλουόδια... ἔχουν εὐχαρί-
στηση νὰ στείλουν ἑνα τετραδιά-
κι σὸς: Ἀγεῖροδο

(ΚΓ' --- 1489)

«ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩ ΜΑΥΡΩΝ»
Μπαγιαντέρα, Σαμπανιέβα, χα-
θήκατε τοῦ Διαπλάσεως ὁ-
σων; Ροχαμβόλ, γαλαν ἑλα-
φράν!..

Ξεκουκλώνουμε: Μελικέρ-
τη: Πανταξής, Ἡσίοδος: Κού-
τοης, Ἀτέρων Πόντος: Νικ.
Ἀνδριώτης, Κολόμβος: Πετρά-
κης, Κωνσταντίνος: Σινδοπου-
λος, Ἀφελῆς Κυπριοπούλα: Γε-
ωργιάδου... Ἀουάαα!!!

(ΚΓ' --- 1491)

Τοὺς ΚΑΡ-ΚΑΡ δὲν τοῦ φο-
βουῖται ὁ, τι καὶ ἂν κάνουν
δὲν μποροῦν, τὸ κανὼν νὰ
μὲ βροῦν. Ἀγεῖροδο

(ΚΓ' --- 1492)

Συλλάβα, Μ. Μ. ἐστὶν. Καλ-
λικάτσα, ἂν μπορεῖς, βρέξ
με. Ἀδιγγανῆς

(ΚΓ' --- 1493)

«ΚΕΡΑΥΝΕ», ἐπειδὴ ὁ ἐξ δελ-
φός μου ὁρῶν Δουπέν,
παρητήρη τῆς Προσφύρας, πα-
ρατιοῦμαι καὶ ἐγὼ τῆς Ἀντιπρο-
σωπίας Σὺ οὐ Ἀνδρῶν.

ΑΝΔΡΙΩΤΗΣ - ΣΥΡΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' --- 1494)

«ΤΡΟΜΟΣ» - ἡ ὅριε Χατζηνυ-
ρεϊκε, ὑπὸ τὸ ψευδὸν. Ἀ-
ραῖς ἀπεκα ἦν μὲν ἄλλον καὶ
ὅτι σὰς ΑΝΔΡΙΩΤΗ-ΣΥΡΙΑΝΕ, ἄ-
φηρε τὰ ποιήματά σὴν μὲντα
ἀφοῦ μὰς θεωρεῖς μικροὺς καὶ
ἀκινύτους, δέξου τὸ στοίχημα!
Ξεμνησσοῦνάρημα: Τηλαυγῆς
Φάρος=Μπισικας. Πίνδαρος=
Πανταξής, Ἀμυδοῦ Ἀμφίς =
Καλούδη, Δαμιάτης τ. Κύματος
=Καλλιπός, Βολ. ας=Φινόπου-
λος. (Ἀκολουθεῖ).

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ, ΖΟΥΒ

(ΚΓ' --- 1495)

Μεραμπατάρια=Νῆνι=Λό-
κιμε τῶν Ἀθηναίων=Ε. Γ.
Τι σκληρὸς πού εἶναι ὁ χαρι-
σμός κοιτῶνων σὸ σχολεῖο;::
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΟ ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΑΚΙ, Φ. Νελλή

(ΚΓ' --- 1496)

Αγαπημένη Β. σίτισσα σὲς Πα-
παρούνας ἂν καὶ στενὴ σου
φίλη μὲ τὸνομα μου. θὰ προτι-
μοῦνα τὸ πέλλο τοῦ μουσουλῶ-
ν νὰ μὲ σκέπῃς μὲ τὸ ψευδώνυμο.
Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΓ' --- 1497)

Σ' εὐχαριστῶ ὁλόκληρα, Φρά-
ουλα, πού δὲν μὲ ξεχάσες. Μ.
Μ. ἔλαβα πού ὡρτῖν ἐστὶν. ἔ-
στειλα. Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι

(ΚΓ' --- 1498)

Ανταλλάσσω c. p. με δσα τὰ
Διαπλάσευ. Στείλατε: Mlle Louis B. lomey, chez Me
Mistotakis, Χανιά Κρήτης
Κομὴ τοῦ Ἑράχ, ἔλαβα εὐχα-
ριστῶ. ἔστειλα. Δεσποινίδιον

(ΚΓ' --- 1499)

Βαμβακιά, πὲς πρὸς σὲν ἔ-
ξοχή; Παλιάτσος, γιὰ σου.
Κιρκιέζος

(ΚΓ' --- 1499a)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΗΤΗ»

Επιναρχίζοντας τὲς ἐργασί-
ες τῶν προκηρῶσαι Β' Λαο-
νισμοῦ: «Τι ποθεῖτε περισσότερο;
Βραβεία τῶν Συμμοχῶν ὅλε-
πος Προδοῦσα δὲ μὲντα Στεί-
λατε: Γιαννὴν Μηλιώτην, Ἡρά-
κλειο. — ΔΟΣΑΙΜΕΝΟ ΚΡΗΤΙΚΟ-
ΠΟΥΛΟ, ΚΟΛΟΜΒΟΣ

(ΚΓ' --- 1500)

Προκηρῶσαι διαγωνισμὸν Μ.
Μισακῶν. Προδοῦσα μὲντα
Βραβεία: Α') τόμος Β' Περιόδου
Διαπλάσεως κατ' ἐκλογὴν καὶ Β')
ἔργον καὶ ἑνὸς τοῦ κατ' ἐκλο-
γὴν. Γράψατε: Θεολ. Σοφριανόν
(Διά Ι. Α.), Ἀριστιδῶν 17 Πειραιᾶ
ΟΡΦΕΥΣ

(ΚΓ' --- 1501)

Παράστημα τοῦ Συλλ. «ΜΟ-
ΖΑΡΤ» ἔγινε ὁ Συλλ. «ΚΟΚΚΙ-
ΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ». Σκοπὸς του: ἐγ-
γραφὴ ἀπόρων σὲν Διάπλασι.
Δεχόμεθα μέλη ἀπὸ παντοῦ ἐγ-
γραφὴ δρ. 3 Δ[σις] (ΜΓ 1087)

Αντιβουλῆς: ΜΠΕΤΟΒΕΝ
ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕ-
ΜΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ «ΚΙΝΕΖΙ-
ΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΚΑΙ Ο-
ΛΩΝ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ. ΡΑΓΚΑ-
ΒΑΝ, ΑΟΥΑΑΑ!

Ο' Ὑπασπιστής:
Ἐνδοξὸς Ἰππότης

(ΚΓ' --- 1503)

«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΒΡΑΧΟΣ»
Ηδύ-ισσα Γρηῖλλα, παρα-
τείνει τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς
μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Βρα-
βεία ἀντὶ 9 δώδεκα (12), ὅλα
βιβλία: Τῶν Περδικάρης, Κά-
μης Μοντιχοῦτος, Σινισλάρ,
Βαίλλισα Ἀδμιντῶν Ροβ-
γκά, κ. τ. λ. Λα (ΚΑ 1287)
χαρσοδοτῶν δὲ τὸν τόμου «Ἀτλαν-
τίδος» ἡ Ἐπανίστασις τοῦ 1921.
Ο' Ἀντιβουλῆς: ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(ΚΓ' --- 1501)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ
Ανίστημι κινεματικό φουσκω-
μένο ἀσὶ τὸ ὅμα του Φο-
ράει τραγίσια τὸν μαντεύετε;
Εἶναι ἡ ΣΜΥΡΝΗ, βασιλεὺς τοῦ
«Κράτους τῆς Σμύρνης»

ΜΟΡΤΑΚΟΣ

(ΚΓ' --- 1509)

Αποτελέσμ. Διαγωνισμοῦ Μ. Μ.
Καμῆλιας: Βραβεῖον Α') Ἀφ.
Γυναικίστικας, Β') Βασιλίσσας
σὲς Παπαρούνας, Γ') Πανταχῶ
Παρῶν Α') Σινδοῦ. Δοιτοῦ: ἐγ-
χαριστοῦ. Τὰ Βραβεία, ἐπειδὴ
εἶναι σὲν ἔξοχή. θὰ στείλω
πρὸς τὰ μέσα Σεπτεμβρίου. Πα-
ρατείνω διαγωνισμὸν κατ' ὅ-
ν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου

Καμῆλια

(ΚΓ' --- 1506)

Ρ. ΣΚΟΥΤΑ, ανταλλάσσωμεν
Φ. c. p. καὶ Μ. Μυστ; ἂν ναι
γράφατε Ἀνδρῶν Ραζάπουλον,
Πόρνης 28 Ἀθήνας. Περιμένει
ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΚΕΙΑΣ

(ΚΓ' --- 1507)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστὰ με
c. p. σφηνόπουλα ἴσως: Ρο-
μύλιν Ἐνδοξοῦ (διὰ Μισο-
σιατῶν), δὸς Φράττη, Ἀθῆναι.

(ΚΓ' --- 1508)

Μου γινεῖ, περιμένω τερτὸ Μ.
Μ. Γ. τι δὲν ποῦ στέλνεις;
Ἡρώδης ἡ Φέσσα, εἰσι ἔχου ὅν τις
παιλὲς τοὺς φίλες.

Πικρὴ Σκλαβιά

(ΚΓ' --- 1509)

Αποτελέσμ. διαγωνισμοῦ μου
κατ' ὅν: Βραβεῖον Α')
ΚΑΛΑΜΑΤΙ ΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ, ΙΩ-
Ν ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΤ, Υ') ΚΟ-
ΛΟΜΒΟΣ. Στείλατε Ἀ[ρεῖς] σὰς
ταχυδρομικὰ ἐπιβιβάζοντες βρα-
βευθέντας. Δοιτοῦς εὐχαριστῶ
θερμῶς.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΚΕΙΑΣ

(ΚΓ' --- 1510)

ΠΑΝΩΛΕΘΡΙΑ

«ΚΙΝΕΖΙΚΗ» ἡ Μ. ΚΡΑΤΙΑ

ΟΠΟΥ ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ ΔΕΝ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΣΑΔΑΝΙ ΗΝ, Ἐπειγον.

Θ. Παρεθέσας τὸ γνωστὸν γῆ-
μα (τοῦ «Περιδρόμου») σὲν
Κινέζους, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἔλα-
ψαν τὰ δακτυλὰ τους, ἔπασαν
ἑνα γλυκύτατον τσσοαρακόντι
μερὸν λήθαργον, πού ἐπέφ-
τὸν ὄλεθρον τῆς Δημοκρατίας,
διότι ἀπ' τὰ παραληρημάτα τὰ
μάθαμε τὰ ψευδώνυμα

Λοῦγκ—Τοῖγγκ—Σόντης, Κα-
κλουῖς—Κλάν—Γουοῖδης. Οὐτε-
ρατοῦτοῦ—Ἰωαννίδης. Ταχόρ-
Κιότης, Κιάνγκ—Σιάνγκ—Σαν-
ροῦδης, Ραγκοβάν—Νικολαῖδης
Οὐάγγκ-Φοῦ=Βοζίνης. Πέι Χάγ-
=Σεφερτζῆς Φοῦι σοῦ=Οὐί-
πιος, Ταρμαχάβι=Μάμαλος, Τυ-
οχέν=Κοβ.τζῆς, Πενταφρῆς=
Γκιμπας. (Με στοιχήμα).

Δεχόμεθα μέλη καὶ ἀντιπρο-
σώπους, Λιεύθυνσις: Πέτρον Τράλ-
λην, Βυρσοδεψίων, 4, Θεσσα-
λονίκη.

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

(ΚΓ' --- 1511)

Παοιτ ὅμας τοῦ σλλόγου
«ΚΕΡΑΥ ΟΥ» ἔνε ἐν λεγόν
ΑΝΔΡΕΑ ΡΑΚΟΠΟΥΛΟ

(ΚΓ' --- 1512)

Τριανταφυλλένια καλὴ μου
Τνοί! πρ. σμένα, ἔχασμένα
εὐχαριστῶ, ἔστειλα. — ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' --- 1513)

ΜΑΓΙΣΤΑ, as you like
ΑΓΓΛΙΚΟΥΡΕΣ.

ΣΜΥΡΝΗ. ΠΑΝΟΥΚΑ

(ΚΓ' --- 1514)

Κόμη τῶν Λουτροπόλεων,
σκέπασέ με! νὰ ἔξῃς ὅ-
τι δὲν ἀνακαλύπτεται τόσο
κόλα ἡ:

(ΚΓ' --- 1515)

Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, ὕψος
Ποπέ, σὲς εὐχαριστῶ,
δὲν ανταλλάσσω Μ. Μ. Τὴν
πῆ, Πειροχτήρι, νὰ σὲ ξεσκε-
πουν τόσο γόγγορα. — Στῖλ, πού
λὴ σημασία δ' ἔνεις στόν ἑπεί-
σου. Καλλικάντζας, ἔσπε-
σέ με. — Δίστ, καὶ ἐγὼ μαζί σου
Μαμουδίτ

(ΚΓ' --- 1516)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΑΣΤΕΡΟΠΑΙΔΟΥ
Διαγωνισμὸς Μ. Μ. «εἰσω
πλάσας τὸ καλύτερον
τεράδιο θὰ βραβεῖται μετὰ
λιτεχνική εἰκόνα. — Ἀστεροπαῖ

(ΚΓ' --- 1517)

Ομοσπονδία Ἰπποτῶν Μεσο-
ποταμίου. Σὺλλογος «Πανδύ-
σμε», δεχόμεθα στοίχημα
δρ. 6 ἔσσαν ψευδώνυμον
παντῆς μέχρι τοῦ 41 φιλία
οῦ, ἄλλως θεωρεῖται ἡττημένον.

(ΚΓ' --- 1518)

Λόγω ἐλπίσεως ἀπὸ τῆς
παρατείνω τὸν διαγωνισμὸν
μου γοηματοσῶν ἐπὶ δὲ μὲν
ΜΠΡΑΤΕΒΙΚΟ

(ΚΓ' --- 1519)

«Κοσταῖα Ὀμοσπονδία ΟΡ-
κένδ, ἀποστατέμει μου
σὲν σὰς θέλω νὰ σὲς γρά-
ψατε: Νεότατον Βαμβα-
Χανιά Κρήτης.

(ΚΓ' --- 1520)

Ζητῶ συγγνώμη ὁ ὅσους ἀρ-
σα νὰ στείλω Μ. Μ. — Ρ